

til hvilke erklæring om erhvervelse af indfødsret ikke kan afgives ved værge eller forældremyndighedens indehaver.

Til nr. 9

Til ændringsforslagets stk. 1 bemærkes, at det ligesom ved indfødsretsloven af 27. maj 1950 og ved de ændringer, som gennemførtes ved loven af 11. december 1968, vil være ønskeligt af fastsætte ikrafttrædelsesdatoen til en 1. januar, idet det er erfaringen, at en sådan bestemmelse indebærer betydelige fordele i administrativ – praktisk henseende.

Til stk. 2 bemærkes, at man ved det foran omtalte møde blandt embedsmænd fra de nordiske lande var betænkelig ved en overgangsbestemmelse, der indførte automatisk erhvervelse af statsborgerret efter moderen for alle børn, der ikke var fyldt 18 år ved lovens ikrafttræden; man henviste herved bl. a. til, at man fuldstændigt ville være afskåret fra at konstatere, hvor mange personer en sådan bestemmelse ville komme til at omfatte, navnlig for så vidt angår sådanne personer, der var født og opvokset uden for det land, hvori moderen var statsborger. Endvidere måtte man forudse, at en sådan bestemmelse ville kunne give anledning til adskillige sager på et tidspunkt mange år efter lovens ikrafttræden, og hvori der rejses spørgsmål om, hvorvidt en person er i besiddelse af statsborgerret efter moderen; sådanne sager måtte antages i mange tilfælde at blive vanskelige at behandle og derfor give anledning til et betydeligt administrativt besvær. – Under hensyn hertil ville man foretrække, at erhvervelse af statsborgerret efter moderen

for personer, der er født før lovens ikrafttræden, kun kan finde sted ved erklæring, som skal være afgivet inden en vis frist efter lovens ikrafttræden.

På mødet var der endvidere enighed om, at en sådan erklæring skulle kunne afgives af moderen alene; såfremt man ville kræve, at erklæringen skulle afgives af begge forældre i forening, ville man kunne risikere, at den anden statsborgerret, som barnet måtte have efter faderen, derved ville fortabes, og et sådant resultat måtte anses for at være i strid med de tanker, der ligger bag lovforslaget nr. 1 vedrørende ændringer i indfødsretslovens § 1, stk. 1. – Endvidere var man af den opfattelse, at barnet, når det havde nået en vis alder, burde tiltræde moderens erklæring med den virkning, at erklæring i tilfælde, hvor barnet ikke ønsker at tiltræde moderens erklæring, ikke kan afgives. Efter det kendskab, man har til de fleste fremmede landes statsborgerretslovgivning, vil man antage, at en sådan erklæring, afgivet af en person mellem 15 og 18 år, ikke vil medføre fortabelse af den statsborgerret, som personen måtte have efter faderen.

Endelig har man fundet det rimeligt, at erklæring kun kan afgives i tilfælde, hvor moderen i erklæringens øjeblik stadig er dansk statsborger, og hvor hendes barn endnu ikke er fyldt 18 år; dog har man for at børn, der fylder 18 år inden for en ganske kort frist efter lovens ikrafttræden, ikke skal være afskåret fra at erhverve statsborgerret efter moderen foreslået, at betingelsen om, at barnet ikke må være fyldt 18 år ved erklæringens afgivelse, kun skal gælde for børn, der fylder 18 år efter den 30. juni 1979.

Tove Frederiksen (S) Mette Groes (S) Thomas Have (S) nfmd. Lerke (S)

Karl Nielsen (S) Nørgaard Sørensen (S) Taanquist (S) Mette Madsen (V)

Henrik Toft (V) Burgdorf (KF) Jes Schmidt (CD) Inger Stilling Pedersen (KrF)

Dohrmann (FP) fmd. Poulsgaard (FP) Wissing (FP) Ebba Strange (SF)

Lilli Gyldenkilde (SF)

Partierne DKP, RV, DR, VS og EP var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.